

LORD BYRON UTOLSÓ SORAI.

(Halála évének századik fordulójára.)

Misszolongi, 1824 jan. 22.

Jobb is, ha szívem már eláll,
 Ha már nem mozgat más szívet:
 De, bár viszonzást nem talál,
 Még hadd szeret.

Élvén a sárga lomb korát,
 Virág, gyümölcs nincs már a fán;
 A bú, a féreg és a rák
 Enyém csupán.

A tűz a lelkem bensején
 Vulkán-sziget — olyan kihalt.
 Halotti máglya — enyhe fény
 Nem gyúl ki rajt'.

De most s a hős-hír e helyén
 Ily gondolat mit háborít?
 Hol — hal vagy él — a hős fején
 Babér virít.

Magasztos kín: féltés, remény,
 Szerelmi gond már nincsenek
 Számomra. Csak hordom kemény
 Bilincsemet.

Körülem kardok, harcterek,
 Görög dicsőség zászlai!
 Nem volt szabadabb a pajzsra tett
 Holt spártai.

Ébredj! (Hellász már fölriadt!)
 Ébredj, lelkem! eszmélve föl,
 Hogy élted árja hol fakadt,
 És arra törj!

Típorj le újraéledő
 Méltatlan szenvedélyeket!
 Mosolyg vagy duzzog rád a nő,
 Te föl se vedd!

Ha halhatsz itt dicső halált
 Mért élnél megbánt életet?
 Csatára föl! Leheld ki hát
 A lelkedet!

Sok nem keresve is talált, —
 Vitézi sírt keress! Legott
 Akad helyed. Ott lelj halált
 S pihenj meg ott.

(Angolból.)

Br. Podmaniczky Pálné.